

Організаційно-педагогічні умови професійної орієнтації учнівської молоді на робітничі професії

Постановка проблеми. Інтеграції України в світовий економічний простір та зростання конкурентної боротьби на глобалізованих ринках товарів, послуг та робочої сили, актуалізували проблему ефективного формування, відтворення й використання її трудового потенціалу, зокрема – кваліфікованих робітників, як фактору забезпечення конкурентоздатності вітчизняної економіки.

Становлення та розвиток економіки незалежної Україні обумовили значні зміни в її структурі. Економічний спад в 90-х рр. минулого століття призвів до масової ліквідації промислових і сільськогосподарських підприємств і, як наслідок, відтоку кваліфікованих робітничих кадрів зі сфери матеріального виробництва. Вивільнені робітники перейшли до сфери самозайнятості, насамперед торгівельно-посередницького спрямування. Економічне зростання, яке розпочалося в Україні наприкінці 90-х рр. ХХ століття, актуалізувало проблему нестачі кваліфікованих робітничих кадрів, насамперед у промисловості та сільському господарстві. Проте, результати вивчення професійних намірів учнів середніх загальноосвітніх шкіл свідчать, що лише 5-10% старшокласників (залежно від регіону, де здійснювалося опитування) пов'язує своє професійне майбутнє з робітничими професіями. В той же час, за даними Державного центру зайнятості на 1 січня 2011 року кількість вакансій за робітничими професіями складала понад 45 % від загальної кількості вільних робочих місць [3].

Аналіз останніх досліджень. Проблема підготовки учнівської молоді до вибору робітничих професій була особливо актуальною для радянської педагогіки. Зміст, форми та методи підготовки школярів до вибору робітничих професій вивчалися П.Атутовим, М.Дьяченком, К.Катхановим, М.Тименком, В.Симоненком, Е.Фарапоновою, І.Чечель, В.Шадриковим та багатьма іншими

дослідниками. Слід зазначити, що дана проблема розглядалася, як правило, в контексті проблеми трудового виховання учнівської молоді та проблеми трудової підготовки школярів за робітничими професіями. З розвитком в Україні ринкових відносин дослідження комплексу організаційно-педагогічних проблем, пов'язаного з підготовкою учнівської молоді, насамперед школярів, до вибору робітничих професій практично припинилися (під робітничими професіями нами розуміється група професій, що об'єднує працівників, які безпосередньо здійснюють трудові операції і заняті у процесі створення матеріальних цінностей, надання матеріальних послуг, обробки інформації, перевезенням вантажів та пасажирів тощо).

Формулювання цілей підрозділу. Метою підрозділу є визначення організаційно-педагогічних умов розв'язання проблеми професійної орієнтації молоді на робітничі професії.

Основна частина. Україною була успадкована система освіти СРСР, зорієнтована на задоволення потреб адміністративно-планової економіки. Така система не відповідала зміненим соціально-економічним умовам, які характеризувалися становленням і розвитком в Україні ринкових відносин. Зміни у базисі та надбудові українського суспільства стали основними чинниками, які обумовили зміни в структурі, меті та завданнях національної системи освіти. Але при цьому був втрачений значний пласт теоретичних та практичних напрацювань щодо трудової підготовки та професійної орієнтації учнівської молоді.

Одним з негативних факторів, який обумовив сучасний стан підготовки молоді до вибору робітничих професій, стало фактичне виключення з числа пріоритетних завдань загальноосвітньої школи підготовки школярів до праці, їхнього трудового виховання. До середини 80-х рр. минулого століття в УРСР в основному завершилося формування моделі школи, яка поєднувала функції з обов'язкової середньої освіти та професійної (допрофесійної) підготовки молоді. Функціональний дуалізм знайшов відображення як у самому змісті освіти, так й в організаційній структурі та відповідній побудові

матеріально-технічної бази трудової підготовки школярів (див. табл. 1).

Таблиця 1

**База трудового навчання учнів старших класів шкіл УРСР
у 1986/87 навчальному році**

Показник	Міжшкільні навчально-виробничі комбінати	Міжшкільні навчально-виробничі майстерні	ПТУ, на базі яких здійснювалася трудова підготовка школярів	Кількість робочих місць, обладнаних базовими підприємствами для суспільно корисної праці школярів
Кількість	524	146	226	308.000

Наприкінці 80-х рр. крім професійної та допрофесійної підготовки учнів старших класів було впроваджено трудове профільне навчання для учнів 7-8 класів. Впродовж останніх років у школах значно (майже вдвічі) скоротилася кількість годин, які відводяться на трудове навчання у молодшій та середній школі, кількість годин, яка відводиться на вивчення предметів з напрямку “Технології” (крім власне технологічного напрямку) у сучасній школі зведена до мінімуму (1 година на тиждень у 10-11 класах). Майже в 2 рази скоротилась кількість міжшкільних навчально-виробничих комбінатів (МНВК) та міжшкільних навчально-виробничих майстерень, на базі яких здійснювалася допрофесійна й професійна підготовка школярів за робітничими професіями. Різноманітні форми фізичної суспільно-корисної та навчальної праці учнів (праця з самообслуговування; робота в літніх таборах праці та відпочинку; виробнича практика в межах допрофесійної й професійної підготовки старшокласників; трудові об’єднання старшокласників та ін.) у сучасній школі не культивуються. Профільне навчання, всупереч задекларованій профорієнтаційній спрямованості, набуло рис класичної академічної освіти, яка готує школярів до набуття вищої освіти.

Упродовж останніх 20 років кількість ПТНЗ в Україні скоротилася в 1,3 рази, кількість учнів зменшилася майже в 1,5 рази, кількість випускників закладів професійно-технічної освіти – в 1,6 рази (слід зазначити, що статистичні дані щодо системи професійно-технічної освіти до 1994 року

враховували лише заклади, підпорядковані МОН України, з 1995 р. – заклади МОН та інших міністерств (відомств), така статистика не відображає реальні розміри деградації системи ПТО впродовж 1990 – 2010 р.). Ці розрахунки зроблено нами на основі статистичних даних, взятих з сайту Державного комітету статистики України, (електронна адреса <http://www.ukrstat.gov.ua/>).

Одночасно з скороченням мережі ПТНЗ швидкими темпами збільшувалася мережа вищих навчальних закладів III-IV рівнів акредитації (з 149 у 1990 р. до 350 у 2010 р.) та кількість студентів (див. рис. 1), які в них навчаються (з 881 тис. у 1990 р. до 2242 тис. у 2010 р.).

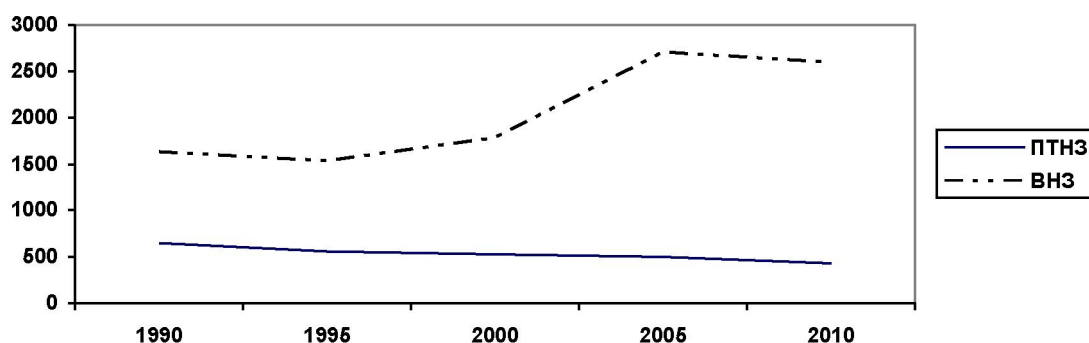

Рис. 1. Зміна чисельності учнів ПТНЗ та ВНЗ у 1990 – 2010 рр. (тис. осіб)

У 2010 р. співвідношення кількості учнів ПТНЗ до кількості студентів ВНЗ III-IV рівнів акредитації складало 1:5,3 (з урахуванням ВНЗ I-II рівнів акредитації 1:6,13). Одночасно із зростанням кількості ВНЗ III-IV рівнів акредитації скоротилася чисельність ВНЗ I-II рівнів акредитації, які, зокрема, готували висококваліфікованих робітників (рис. 2). Слід зазначити, що підвищенню освітнього рівня представників робітничих професій є загальносвітовою тенденцією і наприкінці минулого сторіччя у США понад 20% кваліфікованих робітників мали професійну освіту яка, з точки зору прийнятої в Україні градації освітніх рівнів, є вищою [2].

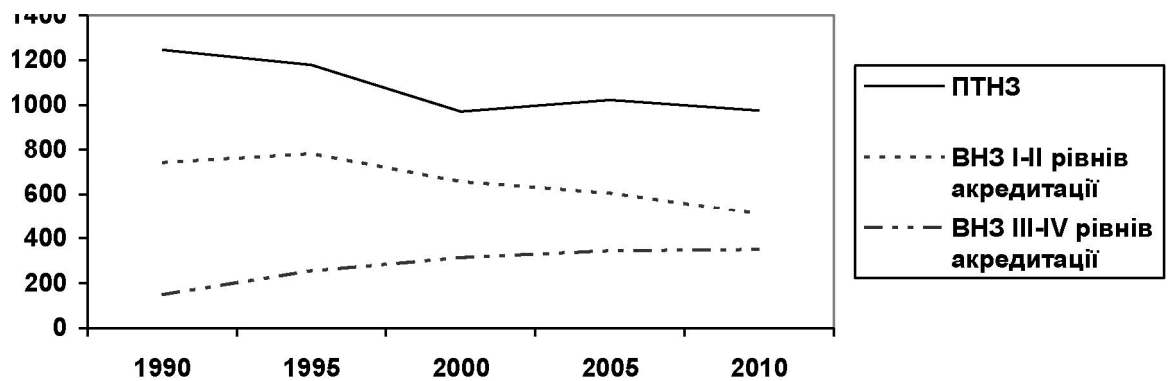

Рис. 2. Динаміка зміни кількості закладів професійної освіти в Україні

Крім того, в країні склалася несприятлива демографічна ситуація (кількість учнів у середніх загальноосвітніх школах зменшилася з 7.132 тис. у 1990 – 91 навч. р. до 4.495 тис. у 2009 – 10 навч. р., тобто в 1,6 рази). У 1989/90 навчальному році в цілому по СРСР середню загальноосвітню школу закінчило 2.532 мільйони осіб, а до ВНЗ поступило 1.050 мільйони осіб, тобто ємкість ВНЗ складала біля 40% від чисельності випускників загальноосвітньої школи (на практиці ця цифра щодо випускників шкіл була значно меншою, оскільки пріоритет при вступі до ВНЗ надавався особам, що мали відповідний досвід роботи, демобілізованих зі збройних сил СРСР тощо). В Україні у 2008 – 09 навчальному році кількість випускників 11-х класів склала 427 тис. осіб, а обсяг прийому на 2009 – 10 навч. р. до ВНЗ III-IV рівнів акредитації – 370 тис. осіб (з урахуванням ВНЗ I-II рівнів акредитації – 464 тис.). Таким чином, упродовж останніх двадцяти років навчальна та демографічна база підготовки молоді за робітничими професіями значно звужилася.

Професійна орієнтація, яка є одним із засобів підготовки молоді до вибору робітничих професій, у переважній більшості загальноосвітніх і професійно-технічних закладах здійснюється несистематично або не здійснюється взагалі. У 1984/85 навчальному році 84,6% загальноосвітніх шкіл УРСР мали кабінети профорієнтації, жодного з яких до цього часу не збереглося [5, с. 266 – 267]. В організаційному плані профорієнтаційна робота в середніх та професійно-технічних навчальних закладах регулюється

Положенням про професійну орієнтацію молоді, яка навчається

(затверджено у 1995 р.) та Положенням про професійну орієнтації населення (затверджено у 1995 р.), які є застарілими.

Зміна ідеологічної надбудови українського суспільства негативно вплинула на суспільну оцінку вагомості та престижності робітничих професій, на матеріальні та моральні преференції для їх представників. Підготовка молоді до вибору й оволодіння робітничими професіями, а також забезпечення її роботою, є проблемою, яка не може бути розв'язана лише засобами професійної орієнтації й іншими видами навчально-виховної роботи в закладах загальної середньої та професійно-технічної освіти, а потребує реалізації комплексу узгоджених і взаємопов'язаних заходів з боку органів державної влади, системи освіти, роботодавців, засобів масової інформації тощо.

У контексті вирішення проблеми орієнтації молоді на вибір робітничих професій функція держави вбачається в створенні законодавчого поля, сприятливого для розвитку національної економіки та такого, що забезпечує збільшення попиту на кваліфіковані робітничі кадри (заохочення роботодавців до вкладання коштів у модернізацію підприємств і поліпшення умов праці, розвиток інновацій технологій тощо). Функція роботодавців полягає в створенні робочих місць для кваліфікованих робітників з високою оплатою праці, неодноманітним і високотехнологічним змістом праці, новим устаткуванням, обладнанням та ін. Такі заходи, поєднані з відповідною пропагандистською та профінформаційною компанією в засобах масової інформації, можуть підвищити престижність і привабливість робітничих професій.

До числа регулятивних функцій держави слід віднести й упорядкування мережі вищих навчальних закладів. За чисельністю ВНЗ, напрямками та якістю підготовки фахівців система вищої освіти в Україні є надлишковою й такою, що не відповідає поточним і перспективним потребам національної економіки. Поряд зі скороченням мережі ВНЗ доцільно розширити навчальну базу для підготовки молоді за робітничими професіями, зокрема в середній загальноосвітній школі. Для цього доцільно переглянути стандарти професійно-

технічної освіти з точки зору об'єктивно необхідного для підготовки кваліфікованого робітника обсягу навчального часу й розширити на базі

середніх закладів освіти професійну підготовку старшокласників за певними професіями. При цьому для здійснення допрофесійної та професійної підготовки старшокласників доречно більш активно використовувати матеріально-технічну базу й педагогічних працівників ПТНЗ. Крім того, в межах створення системи неперервної професійної освіти доцільно впровадити в загальноосвітніх школах систему професійно зорієнтованих залікових одиниць (кредитів) з дисциплін освітнього напрямку “Технологія”, які б зараховувалися при продовженні навчання за відповідним фахом у системі професійно-технічної та вищої освіти. За такого підходу по закінченні середньої школи учень одержуватиме атестат про загальну середню освіту й свідоцтво про професійну (допрофесійну) підготовку. За період навчання в 10 – 11 класах старшокласник може набрати певну кількість залікових одиниць (кредитів) з дисциплін, які зараховуватимуться під час оволодіння кваліфікацією за відповідною професією й дозволятимуть скорочувати термін навчання у ПТНЗ (професійного навчання на виробництві).

Підготовка школярів до вибору робітничих професій передбачає реанімацію такого напрямку навчально-виховної роботи школи як трудове виховання й залучення учнів до суспільно-корисної та навчальної праці.

У контексті проблеми підготовки молоді до вибору робітничих професій в системі професійно-технічної освіти доцільно розширити підготовку за інтегрованими професіями, які підвищують конкурентоздатність і професійну мобільність випускника ПТНЗ. Опосередкованим засобом підвищення привабливості робітничих професій може слугувати й перегляд назв з метою їх “осучаснення” та мінімізації негативного ставлення до низки професій, обумовлених їхньою зовнішньою атрибутикою й стереотипами, що склалися в суспільстві.

Орієнтація молоді на робітничі професії передбачає скоординовані дії середніх загальноосвітніх навчальних закладів, професійних навчальних

зкладів, органів державного управління, державних органів охорони здоров'я, праці й зайнятості населення, роботи з молоддю, роботодавців, засобів масової інформації, сім'ї, суспільних об'єднань і організацій, а також інших соціальних інститутів, відповідальних за виховання, освіти, професійну підготовку та працевлаштування молоді.

Профорієнтаційна підтримка комплексу заходів, спрямованих на орієнтацію молоді на робітничі професії, має будуватися з урахуванням особливостей професійного розвитку особистості, притаманних цій віковій групі. За такого підходу важливою ланкою системи профорієнтації, яка є одним із засобів підготовки молоді до вибору робітничих професій, є середні загальноосвітні навчальні заклади. Основні напрями їх діяльності в контексті проблеми орієнтації молоді на робітничі професії можна умовно поділити на загальні та специфічні. До числа загальних напрямів роботи школи з орієнтації учнів на робітничі професії можна віднести: створення умов для проведення системної, кваліфікованої й комплексної роботи з профорієнтації, яка спрямована на ознайомлення школярів з світом професій; формування в учнів об'єктивних знань щодо особливостей власної особистості; формування у школярів готовності до усвідомленого вибору майбутньої професії на основі співвіднесення інформації про професію з власними інтересами, здібностями, об'єктивними можливостями, життєвими планами; створення умов для диференціації навчання, в тому числі професійно зорієнтованого, відповідно до інтересів, здібностей, професійних намірів учнів; формування в учнів здатності до побудови перспектив професійної кар'єри, прийняття рішення стосовно її реалізації та готовності особисто нести відповідальність за зроблений вибір.

До числа специфічних напрямів роботи школи з орієнтації учнів на робітничі професії можна віднести наступні: здійснення заходів з трудового виховання учнів на всіх ступенях шкільної освіти; реалізації трудового навчання школярів; створення умов для здійснення педагогічно керованої і педагогічно доцільної навчально-трудової й суспільно-корисної діяльності школярів; забезпечення умов для здійснення учнями навчальних проєктів,

спрямованих на розширення когнітивної бази щодо робітничих професій та набуття адекватного практичного досвіду.

З погляду розв'язання проблеми орієнтації молоді на робітничі професії особливого значення можуть відігравати міжшкільні навчально-виробничі комбінати. Вони здатні виконувати функцію координаційних центрів профорієнтаційної роботи з учнями загальноосвітніх шкіл в районі (місті); здійснювати допрофесійну (професійну) підготовку школярів за робітничими професіями, а також забезпечувати участь школярів у професійно зорієнтованій навчально-трудовій, трудовій і професійній діяльності.

Відповідно до особливостей вікового розвитку (перехід від підліткового до юнацького віку), структури та особливостей функціонування профільної школи, професійна орієнтація учнів старших класів основної школи та старшої школи відрізняється специфікою профорієнтаційної підтримки процесу підготовки учнів до вибору майбутньої професії (див табл. 2 та табл. 3) [4].

На етапі постшкільної професійної підготовки (заклади професійної освіти, підготовка на виробництві, курсах та ін..) метою профорієнтаційної діяльності є закріплення в особистості усвідомлення правильності вибору професійного шляху або переорієнтація на початкових етапах професійного навчання на вибір іншої професії, якщо в цьому є потреба [1].

Професійно-технічні навчальні заклади в контексті розв'язання проблеми орієнтації молоді на робітничі професії: впроваджують систему заходів з пропаганди серед молоді робітничих професій, які є перспективними й такими, що мають попит на ринку праці; сприяють закріпленню в учнів професійного вибору та подолання криз професійного розвитку в період професійної підготовки, а також переорієнтацію учня на набуття нової робітничої професії у випадках, коли первинний вибір напряму навчання не може бути реалізованим; проводять роботу із закріплення в учнів мотивації вибору професії та формування системи відповідних професійних ціннісних орієнтацій; забезпечують психологічний супровід професійної, виробничої й соціальної адаптації майбутніх кваліфікованих робітників; інформують учнів про

перспективи професійного розвитку за обраною професією; створюють умови для набуття в період навчання практичного досвіду за обраною професією.

Таблиця 2

Специфіка профорієнтаційної підтримки процесу вибору професії

Типові очікування учнів щодо профорієнтаційної допомоги	Напрямки профорієнтаційної роботи
вирішення проблеми щодо подальшого навчання (працевлаштування); поглиблений інтерес до певних професій; інтерес до професійних навчальних закладів; інтерес щодо власної професійної придатності.	профконсультаційна допомога у виборі профілю навчання у старшій школі або професійного навчального закладу (в окремих випадках – допомога у виборі місця роботи); допомога у самопізнанні (без висновків щодо професійної непридатності); формування системи ціннісних ставлень до професійної праці; профінформаційна робота, спрямована на ознайомлення зі світом професій та шляхами їх набуття.

Таблиця 3

Специфіка профорієнтаційної підтримки процесу вибору професії для учнів 10 – 11 класів

Типові очікування учнів щодо профорієнтаційної допомоги	Напрямки профорієнтаційної роботи
вибір професії; вибір напрямку набуття професійної освіти, визначення закладу професійної освіти; вибір шляхів вступу до закладу професійної освіти (підготовчі курси та ін.); інтерес щодо ціннісних та моральних аспектів майбутньої трудової діяльності; прагнення до конкретизації вибору майбутньої професії та шляхів її набуття	головний акцент – ціннісно-моральна складова професійного самовизначення; профінформаційна допомога – створення розвинутої когнітивної бази вибору майбутньої професії; профконсультаційна допомога – співставлення вимог, що ставить професія до особистості, з особливостями особистості школяра; індивідуалізація профорієнтаційної роботи; допомога у розробці розгорнутого особистого професійного плану, який передбачає реальні альтернативи обраній професії

За такого підходу основною метою профорієнтаційної роботи з учнями ПТНЗ є підготовка особистості до планування й реалізації професійної кар'єри. Однією з можливих форм навчально-виховної діяльності закладів професійно-технічної освіти за цим напрямком є консультування з питань кар'єри, яке передбачає надання учневі комплексу профорієнтаційних і психологічних послуг. Консультування з питань кар'єри, як напрямок психолого-педагогічної

підтримки професійного розвитку особистості, має за мету формування адаптаційних здатностей і навичок, які дозволяють особистості ефективно, з урахуванням конкуренції на ринку праці й наявності неповної зайнятості, використовувати свій професійний потенціал.

Висновки. Означене вище дозволяє зробити наступні висновки : проблема орієнтації учнівської молоді не може бути вирішена лише засобами професійної орієнтації й потребує реалізації комплексу узгоджених та взаємопов'язаних заходів з боку держави, системи освіти, роботодавців, засобів масової інформації тощо; здійснення орієнтації молоді на робітничі професії передбачає реалізацію низки організаційно-педагогічних умов (відродження системи трудової підготовки та трудового виховання у середніх загальноосвітніх навчальних закладах, створення, із залученням соціальних партнерів, сучасної бази трудової підготовки школярів тощо), які виходять за межі власне профорієнтаційної роботи; профорієнтаційна підтримка комплексу заходів, спрямованих на орієнтацію молоді на робітничі професії, має будуватися з урахуванням особливостей професійного розвитку особистості, притаманних цій віковій групі. В статті не розкрито всі аспекти професійно орієнтації учнівської молоді на робітничі професії, потребує подальшого дослідження кожна з її організаційно-педагогічних умов і особливості взаємодії різних соціальних інституцій щодо вирішення досліджуваної проблеми.

Література:

1. Климов Е. А. Психология профессионала / Е. А. Климов. – М. : Изд-во “Институт практической психологии”, Воронеж : НПО “МОДЭК”, 1996. – 400 с.
2. Супян В. США: Человеческий потенциал и экономика / В. Супян // Человек и труд. – 2008. – № 4. – С. 20 – 24.
3. Кого ищут украинские работодатели [електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://job.ukr.net/news/kogo-iwut-ukrainskie-rabotodateli>. – заголовок з екрану.
4. Пряжникова Е. Ю. Профорентация : учеб. пособие [для студ. высш. учеб. заведений] / Е. Ю. Пряжникова, Н. С. Пряжников. – М. : Издательский центр “Академия”, 2005. – 496 с.
5. Трудовая подготовка школьников / [П. Р. Атутов, В. А. Кальней, С. У. Калюга, И. Д. Чечель]. – К. : Рад. шк., 1987. – 224 с.